

številni pogreb je pokazal, da smo se od naše Fanike ločili le zelo težko, zlasti stariši, ki jih je užalostila šele po smrti, zato pa tembolj hudo. Bila je že izučena šivilja, kot zelo nadarjeno dekle je sodelovala nekaj časa pri društvu, do vsakega je bila prijaznega in priključnega obnašanja; zato je sovrstnice pozabiti ne morejo in ji je zapel pevski odsek nagrobnic v slovo. Vse to pa je bilo samo zunanj izraz njene krepostne duše, ki je rada in tudi v boleznih večkrat prejemale sveto obhajilo. Zato je tudi njen mrtvaški oder dihal le sladko dehteči vonj preobličnih vencev in šopkov in je bil grob bolj podoben hribočku življenja nego gomili smrti. Zato je ob poslovnih besedah slehernega zaskrbele v srcu in v očeh in klicalo iz groba: Dekleta, pošlino Elvite in Marijo častite in se ne bote bale smrti. V žalostni duši smo morali priznati vsi: Skoda dekleta, ko takih zgledov vedno bolj potrebujemo. Starše naj tolaži zavest, da so s krščansko vzgojo pripomogli svojemu otroku iz smrti v življenje, pridni Faniki pa naj sveti večna luč! — Če je smrt pridne mladenke težko izpolnjljiva vrzel, je pa smrt ljubeče matere in žene kakor pogorišče. Roprato hišo v Selu je zadela taka nesreča. Družinsko mater, Marijo Gril, so morali vsled težkega poroda pripeljati v celjsko bolnico, kjer je pa nenadoma in nepričakovano na posledicah umrla. Zapustila je globoko žalujočemu možu pet malih otročičev. Naše iskreno sočutje na tako žalosten način prezgodaj osirotili družini! Križani naj jim pomagajo nositi težki križ, rajni pa daj večni mir in pokoj! — Dne 16. avgusta smo pa izgubili pridno dekle Felicijan Veroniko, doma iz St. Jošta na Kozjaku in gospodar Ivan Zajc v Lopatniku jo bo zelo težko pogrešal. Dala je namreč srce in roko svojemu ženinu Lednik Juriju, ki jo je odpeljal na svoj dom v Zlatečem, župnija Novacerkev. Tako so se celo v svatovski veselje vmešale grenke solze slovesa. Želimo jima v novem stanu vso srečo iz nebes in več veselja kot žalosti; vsako žalost pa premagaj veselje krščanskega srca in Bogu udanega zakona!

Imeno pri Podčetrniku. Dopisnik iz Buč omenja v 32. številki »Gospodarja« med drugim tudi požar v Selcah pri posestniku Juraku. K temu bi bilo omeniti, da je prispelo prvo na mesto požara gasilno društvo Imeno. V par minutah so postavili gasilec brizgalno, zajezili skoraj prisušli potok, napeljali cev ter začeli črpati vodo proti približno 200 m oddaljenemu, na brežuljku stoječemu hlevu, ki je bil že skoraj ves v ognju. Radi velikega pritiska in precejšnje daljave so začele cevi pokati. Morali so jih skrajšati. Ker niso imeli drugih, so črpali vodo v kad, odkoder jo je potem staro in mlado nosilo k dvema malima ročnima brizgalnoma, ki sta bili tudi last gasilnega društva Imeno. Ko je približno dve uri nato prispelo gasilno društvo Polje, so ti svojo brizgalno postavili k 40 m od hiše oddaljeni kadi, katero je polnila neprestano brizgalna iz Imenega. Toliko v vednost, da ne bo nepotrebnega govoričenja in zamere!

Laško. Kakor se sliši, dobimo v kratkem nov zakon o občinah in tudi novo razmejitev občin. Namerava se več manjših občin združiti v eno občino. V laškem okraju bi radi nekateri napravili še več občin. Zamislili so si nekateri, da bi se ustanovilo iz nekaterih vasi in krajev marijagraške, krištofske ter celjske okoliške občine novo občino Tremenje. To bi bila občina, ki bi obsegala večino hribovite vasi brez vsake obrti in brez posebnih dohodkov. Zanimivo je, da si to občino zamišljajo gospodje iz Celja in Laškega, nikakor si je pa ne želijo tisti, ki bi to novo občino tvorili. Tudi prebivalci vasi Tremenje so se izrazili proti ustanovitvi občine. Zanimivo v Laškem je to, da imajo v laški občini svoje urade tri občine in sicer mestna občina Laško, občina Sv. Krištof in občina Marija Gradec. To stanje bo gotovo treba predrugačiti in sicer na ta način, da se te

tri občine združijo v eno občino. Občina Marija Gradec se je ustanovila leta 1873 in sicer iz vzrokov, da so bili laški Nemci in nemčurji bolj varni pred okoliško slovensko kmetiško povodnjo. Takih vzrokov menda danes ni več. Občina Marija Gradec ima, kar se tiče borbe za pravice slovenskega jezika, gotovo za seboj častno zgodovino. Pred 25 leti je imela občina tožbo s štajerskim deželnim odborom radi slovenskega uradovanja, oziroma sprejemanja vlog v nemškem jeziku. Pred upravnim sodiščem na Dunaju je štajerski deželni odbor propadel, a občina dobila tožbo. Najlepše zaokrožena občina bi bila, ako se združijo z občino Laško tudi tisti deli marijagraške in krištofske občine, ki gravitirajo k železniški postaji Laško. Dani so pogoji za ustanovitve občine v Rimskih toplicah, oziroma v Šmarjeti in sicer iz tistih vasi in katastralnih občin, ki gravitirajo k železniški postaji Rimske toplice. Objavljene so te misli za to, da se o tem razmišlja in da prizadeti povejo svoje mnenje.

Dobova. V naši neposredni bližini so znane Čateške toplice. Jako močno posejajo te toplice Zagrebčani, ki jutraj z vlakom prihajajo, zvečer ali celo že popoldan se pa vračajo. Pa tudi tukajšnji okoličani pridno hodijo v toplice. Čateške toplice so radioaktivno termalno kopališče. Voda vrelica je akkrato terma 46,8 stop. C, je kristalno čista, brez vonja, nevtralne reakcije, spec. teža 1.0002, trdota 13,8 nem. stop. Slavo vrelica so raznesli obiskovalci, ki so občutili njegovo zdravilno moč. Najvažnejša lastnost vrelica pa je njegova radioaktivnost, ki je razmeroma visoka (6,43 Machejevih enot) in nadkriljuje v tem skoro vse druge vrelice. So obiskovalci, ki so se lečili v raznih svetovnih kopališčih, a jim ni pomagalo, zdravje pa so zadobili v naših Čateških toplicah. Čateške toplice niso le zdravilna, ampak in niso tako luksuzno urejene kot marsikatera druge toplice, a to posebnost imajo, da najde tu zatočišče tudi prosti narod. Marsikaj še manjka v toplicah, pa tudi to bi že bilo, ko bi ob deževju ne nagajala Sava. Ta vam stopi črez strugo, brod črez Savo neha voziti in je edina pot na Brežice, ki so pa precej bolj oddaljene kakor Dobova. Pa tudi to se ne zgodi tako pogosto. Zato svetujemo tistim, ki so toplice, posebno Čateških toplic potrebni, naj si lepo kupijo karto do Dobove, na postaji čakajo vozniki, ki vas za par dinarjev pripeljejo do broda na Savi, črez brod in ste že v toplicah. Uprava toplic sicer dobro skrbi za goste, vendar nekaj še vedno manjka. Na mestu bi bilo in uprava bi to lahko žrtvovala, da bi postavila v toplicah radio in sicer tako močan aparat, da bi ga lahko čuli vsi topličarji. Zadnje čase so se čuli glasovi, da je voda v toplicah postala hladnejša, to pa ni res. Raznesli so to novico gotovi ljudje, ki imajo tudi svoje namene. Voda Čateških toplic je ista kot je bila, neraven vroč vrelec 46,8 in tudi več stop. gorak. Kdor ne verjame, naj poseti Čateške toplice, pa bo prišel rad vsako leto nazaj.

Krško ob Savi. Ker je po cerkvenem koledarju Angelska nedelja še le prva v septembru, je običajni romarski shod pri sv. Rozaliji v nedeljo, dne 7. septembra. — Župni urad Krško.

Iz Argentine (Južna Amerika). Težko mi je povedati vsem, da tudi tukaj nasprotniki nas napadajo zato, ker smo naročniki in čitatelji »Slovenskega Gospodarja«. Vsi smo še čvrsti in zdravi. Živimo, kakor nas je mati učila in sv. katoliška Cerkev, ako hočemo srečno doseči naše cilje med svetom s krščanskim življenjem. Verski časopisi nam dajejo lepega poduka, kako moramo na svetu živeti, da ostanemo poštenjaki ptujski rojaki iz haloških gričev. Buenos Aires dne 24. jul. 1933. Jožef Emeršič, Calle Matheu 135, Avellaneda F. C. Sud. Rep. Argentina. — Isti naročnik nam je poslal naslednje poročilo o grozni nesreči, ki se glasi: »Strašna nesreča v Riachelu (Argentina). V soboto dne 12. m. m. ob 6. uri

zjutraj se je zgodila na Avellanedi največja prometna nesreča, kar jih je videl Buenos Aires. Tramvaj prog št. 105, katero upravlja Cia. Electrica del Sud, je vozil ob isti uri, natlačen potnikov, iz Lanusa v smeri proti Plaza Constitution. Most preko Riachuela v calle Puentequito je bil dvignjen, ker je ravno kar dal prost prehod neki ladji. Na strani, odkoder je prihajal tramvaj, so gorele predpisane signalne luči; iz še nepojasnjenih vzrokov pa je manjkala veriga, ki bi jo morali napeti preko ceste vsakokrat, kadar je most dvignjen. Bodisi da strojnik tramvaja ni videl signalov, bodisi da mu je prišlo nenadoma slabo, ali da stroj ni deloval, zgodila se je grozna nesreča: tramvaj je strmoglavil v reko in takoj izginil pod vodo. Od potnikov, katerih je bilo v trenutku nesreče baje preko 70, so se po golem naključju rešili le trije, ki so stali na zadnji platformi in ki so najbrže padli z voza pri žalostnem skoku. Rešilna akcija, ki so jo organizirale oblasti s hvalevredno hitrostjo, je žalibog prišla prepozno za nesrečne poizke. Potapljači so našli le v obupnem smrtnem boju objekte mrliča. Do torka so potegnili iz vode 53 trupel, 5 ženskih in 48 moških. Žrtve so po veliki večini delavci iz Lanusa in Avellanede, ki so se podajali na svoje trdo dnevno delo v mesto. Cela vrsta številnih družin je zgubila pri nesreči svojega hranitelja. Žalostna vest se je raznesla bliskoma po mestu in je vzbudila povsod globoko sočustvovanje. Oblasti in prebivalstvo kar tekmujejo med seboj v pomoči družinam ponesrečencev. Mestna občina Buenos Aires je položila svoto 200.000 pesov, poslanska zbornica bo predlagala v isti namen 500.000 pesov. Vsi večji listi so pričeli z nabiralnimi akcijami in so že v teh par dnevih nabrali lepe svote.

Organizacija kmeta!

Dne 1. marca t. l. se je otvorila prodajalna kmetijske in delavske zadruga v Mariboru na Glavnem trgu pod naslovom »Mariborski konzum«, registrovana zadruga z om. z.

Ta zadruga ima nalogo, organizirati vsakogar, posebno pa kmeta, tako da je kmetu omogočena najboljša prodaja njegovih pridelkov, obenem pa najcenejša nabava njegovih potrebščin.

Prodajalna se je bavila v začetku samo s prodajo specerijskega blaga, kmalu pa je ta obrat neznatno narasel, tako da se je prostor prodajalne mogel na dvojno povečati. Občinstvo je zahtevalo, da se upelje tudi še drugo blago. Poslušno vodstvo je tej želji ustreglo in nabavilo v nove povečane prostore razen specerije tudi manufakturo, perilo, kuhinjsko posodo, kmetško orodje, usnje, podplate, vrvarske izdelke, kratko povedano: vse kar kmet rabi.

Veliko važnost je pripisati zadrugi, da se je odločila, tudi nečlanom postreči, tako da lahko brez ovire vsak svoje pridelke tam proda ali zamenja in si nabavi tudi svoje potrebščine, to pa samo radi tega, da se vsakdo o neverjetno dobrem poslovanju sam prepriča, predno postane član.

Organizacija kmeta je bila neobhodno potrebna radi tega, ker je kmet dosedaj bil večina na razne prekupčevalce navezan, jim bil na milost in nemilost podvržen, kmet ni nikdar znal, koliko je njegov pridelek vreden in koliko lahko za njega zahteva in koliko za svoj pridelek mora dobiti, kmet je dolžan, posvečati veliko pažnost lastni organizaciji.

Pripomnimo, da je zadruga »Mariborski konzum« edina v Mariboru, pri kateri lahko vsak svoj pridelek najugodnejše vnovči in si najcenejše nabavi sveže življenske potrebščine. Prodajalna se nahaja v prostorih trgovine »Medos« na Glavnem trgu št. 21.

Pomnite: V slogi je moč, v organizaciji je boljše življenje!